

[Lysholm Christensen]

Fremskridtspartiet har taget initiativ til dette beslutningsforslag. Endnu en gang har vi oplevet klimamæssige forhold, som har påført dansk landbrug og dermed det danske samfund meget betydelige tab, som var uforudsigelige. Og det er ikke første gang, det er noget, vi oplever gentagne gange på disse breddegrader, at regn, tørke, storm og hagl ødelægger en del af avlen på de danske marker. Men det er dog sjældent, at det er så omfattende, som det har været i år – heldigvis, kan vi sige.

Så baggrunden er forståelig nok. Men Fremskridtspartiets beslutningsforslag må vi alligevel afvise, for det løser ikke problemet. For det første foreslår man en forsikringsordning. Jamen den mulighed er allerede til stede, det er allerede nu muligt at tegne sig en forsikring på forskellige områder, og man gør det da også, f.eks. når det gælder haglskader. Men der er bare det problem, at hvis vi tænker på den tørke, vi har oplevet i sommer, vil en forsikring på det område være så kostbar, at den ikke vil være en attraktiv mulighed for nogen landmand, den vil simpelt hen ikke kunne svare sig rent økonomisk. Der har vel været nogle, der har gjort forsøg på at udregne præmier på området, og jeg har ikke hørt om nogen forsikrings-selskaber, som har turdet binde an med et realistisk beløb på dette område; i hvert fald blev præmien så høj, så ingen formentlig ville tegne en forsikring. Forsikringsmuligheden løser ikke problemet, for så var det formentlig allerede sket, så havde man sikkert forsikret sig imod disse uforudsete katastrofer.

Katastrofefonden må vi også afvise, idet der ligger en snert af tvang i det. Vi mener også, at det vil være uheldigt at opbygge en sådan fondsdannelse. Der vil blive problemer med udmåling af skader og med at få pengene delt fornuftigt og retfærdigt ud i forbindelse med store skader. Der ville også skulle opbygges et stort administrativt apparat, og det plejer ikke at være Fremskridtspartiets politik.

Det, der er behov for, er, som andre ordførere også har sagt det, og som vi også tidligere har sagt det, nogle skattemæssige regler, så hver enkelt ejendom har mulighed for at konsolidere sig, at lægge penge til side de år, det går godt, til imødegåelse af tab i dårlige år, altså en konjunkturudligningsfond af en eller anden art, og det er formentlig over skattelovgivningen, vi skal løse det problem.

Vi må afvise løsningsforslagene i Fremskridtspartiets beslutningsforslag, men vi må nok regne med at skulle vende tilbage til en model, som kan løse landbrugets problemer på længere sigt, for det er uværdigt både for erhvervet og for Folketinget, at vi gentagne gange skal drøfte disse ting og komme med lappeløsninger.

Niels Højland (FP):

Fredag den 20. november 1992 vedtog Folketinget loven om ydelsestilskud vedrørende høsttapsloven til tørkeramte jordbrugere. Fremskridtspartiet stemte som bekendt imod, og det gjorde vi bl.a. af de grunde, som jeg vil komme ind på ved behandlingen af det foreliggende beslutningsforslag.

Et spørgsmål står nemlig tilbage: Hvad vil landbruget og Folketinget gøre næste gang, der kommer en tørke, måske allerede til næste år? Fremskridtspartiet har derfor set tilbage på tidligere hjælpeordninger til landbruget. Der har været ydet hjælp til landbruget i 1975, 1976, 1983, 1987 og nu igen i 1992. De fem gange, der har været ydet hjælp, har ordningerne ikke været væsentligt forskellige. Man har blot ændret procenterne og beløbsstørrelserne, ikke de grundlæggende principper.

Da det stod klart i sommer, at der også i år var tørkeproblemer af et omfang, der gjorde hjælp nødvendig, begyndte Fremskridtspartiet derfor at se tilbage på de førnævnte hjælpeordninger. Det karakteristiske ved alle tidligere ordninger har været, at de kun har været gældende for de pågældende år og ikke havde noget fremtidsperspektiv, og det samme gælder for de love, som Folketinget vedtog for en uge siden. De hjælper kun i år og kun i begrænset omfang, og tilmed har man tømt grovvarefondene for at finansiere dette års hjælp. Det kan man altså ikke gøre næste gang.

Spørgsmålet om, hvad man vil gøre, næste gang der bliver tørke, står således åbent og ubesvaret tilbage, og det er et meget relevant spørgsmål. Alle partier må erkende, at ingen ved, hvornår der bliver tørke næste gang, og at der ikke findes nogen løsninger med hensyn til at yde hjælp, og konsekvensen heraf må altså blive, at Folketinget vil blive bedt om hjælp næste gang og næste gang igen, indtil Folketinget finder en permanent løsning på dette tilbagevendende problem.